

Píseň o Hildebrandovi

Zaslechl jsem zvěst,
že dva vyzyvatelé
Hildebrand a Hadubrand
Své zbroje strojil
Přichystali svou výzbroj,
rekové přes brně,
vstříc si vyšli,
mezi dvěma vojsky.
otec a syn.
přepásali se meči
když do bitvy jeli.

Zahovořil Hildebrand,
víc se v životě vyznal,
pouze málo slovy,
mezi žijícím lidem

...
Zmíníš mi jednoho,
mládče, v mé zemi

Zahovořil Hadubrand,
„Pravili mi
staří a moudří,
že můj otec Hildebrand slul:
Před záští Odoakera
vedle Theodoricha
Ve své zemi ponechal
v pokoji nevěstu,
bez pozůstalostí:
Odtehdy Theodorich
potřeboval pomoc.
Nesmírně naštván
nejdražší bojovník
vždycky stál v popředí,
znám byl všem
Nemyslím, že ještě žije

„Velký Bůh dosvědčí
že ještě nikdy
s mužem tak blízkým!“
Sklouzly z jeho paží
vyrobené z císařova zlata,
hunský vladař,

Zahovořil Hadubrand,
„Takové dary
hrot proti hrotu.
Jsi, postarší Hune,
svádíš mne svými slovy,
Jsi muž tak přestárlý,
Povídali plavci,
Vendelské, že vzala
mrtev je Hildebrand,

byl to starší muž,
vzápětí se zeptal
kým byl jeho otec
...
„či jakého rodu jsi?
zbytek mi znám bude,
o mnohých vím mužích.“

Hildebrandův syn:
moji lidé,
jež mnoho zažili,
mne zvou Hadubrandem.
dávno na východ prchl
a jeho vojska.
potomka sedět,
nevzrostlé dítě
pádil na východ.
od mého otce
Tak byl prost přátel!
na Odoakera byl,
byl Theodorichův,
ve při se vyznal,
smělým vojskům.
...“

sešora z nebes,
nevedl jsi hovor,
...
náramky kroucené,
jež mu král věnoval,
„věnuji ti je teď z přátelství.“

Hildebrandův syn:
se dávají přes kopí,
...
přespráliš prohnáný,
své kopí chceš na mě mrštit.
a přitom podvod kuješ.
jež přes moře přišli
válka si vojáka,
Heribrandův syn.“

Anonymní vypravěč nás seznamuje s
příběhem o tom, jak se setkávají
vojska Hildebranda a Hadubranda,
otce a syna, kteří se navzájem
neznají. Oba vojevůdci vystupují,
aby se spolu utkali v souboji.

Vojevůdci se pouštějí
do dialogu. Hildebrand se táže
na jméno a původ. Hadubrand
mu vyjevuje svůj příběh a
příběh svého znamenitého otce.

Hildebrand odhaluje, že je
jeho otcem, a chce mu
darovat své náramky jako
znamení míru a dědictví.

Hadubrand odmítá náramky
v domnění, že ho Hildebrand
podvádí. Slyšel totiž zvěsti o
smrti svého otce. Je ochotný
bojovat.

Zahovořil Hildebrand,
„Dobře vidím z tvé bitevní zbroje,
že máte doma
že jsi z této země
Darmo, mocný Bože,
Pryč jsem po šedesát
Vždy jsem se postavil
nikdo mě nezabil
Můj syn mě nyní
čepel mne uzemní
Máš-li dost síly,
brnění válečné
kořist přijmout,

„Nejhorším nazýván
ten, kdož zamítne
příliš po tom dychtíš,
Ať se zří, kdo bude
či kdo mít bude
Po sobě oštěpy
prudkou přehánku,
K sobě přistoupili,
bouřlivě bili do
dokud se lípy
zničeny od zbraní

Heribrandův synek:
dobrého pána,
zatím nebyl vyhnán.
děj se smutný osud.
let a zim putoval.
přesile střelců,
v nijakém hradu.
setnout má mečem,
či vrahem budu.
bude to snadné,
vzít si od starce,
pokud na ní máš právo.“

na východě bud'
zápasit s tebou,
proto bijme se!
zbrojí se chvástat,
brně dvoje.“
obratem vrhli,
jež jim štít probodla.
praskala prkna,
bělostných štítů,
nezmenšily
...

Hildebrand vysvětluje, že byl
30 let v cizině, kde vedl
úspěšná tažení. Uvědomuje si,
že se schyluje k boji, ve kterém
bude zabit vlastním synem,
nebo se stane jeho vrahem.
Poslední verše působí
jako pobídka.

Hadubrand reaguje na pobídku,
jeho monolog si vykládá jako
touhu po boji. Jeho výzvu
přijímá a nastává boj.